

Den fjerde gevinst ved forslaget her synes jeg er, at man undgår at skelne mellem børn. Det er jo problemet med regeringens forslag, at man sagtens kan lave brugerbetalte ordninger, de er jo bare kendetegnet ved, at har du penge, så kan du få, og har du ingen osv. Sådan er det jo, hver gang man introducerer ordninger, der indeholder den skævhed, at der er fuld brugerbetaling. Det var fire gode argumenter for.

Jeg har hørt to argumenter imod.

Det ene er, at det skal løses lokalt, at Folketinget ikke skal blande sig. Det synspunkt kan man have, det er fair nok. Jeg er enig i, jeg tror, det var fru Margrethe Vestager, der sagde det, at det så er et synspunkt – ikke for fru Margrethe Vestagers vedkommende, men for højrefløjens vedkommende – der gælder ved visse lejligheder og derefter bliver aflyst lynhurtigt igen, når vi står med en anden dagsorden. Så på et tidspunkt kan man måske forestille sig den intellektuelle øvelse, at højrefløjens gør sig nogle principielle overvejer om, hvornår man skal blande sig, og hvornår man ikke skal. Det venter vi så på.

Jeg har jo ikke gjort mig til talsmand for og forslaget her heller ikke, at det betyder, at alle f.eks. skal have frikadeller om onsdagen. Det vil ikke blande os i, og jeg vil advare imod, at Folketinget blander sig i det, og om man spiser klokken tolv eller halvtolv, må man fuldstændig selv om lokalt.

Det eneste krav er sådan set, at man serverer et sundt og nærende måltid mad. Det er dog en meget begrænset form for central styring i forhold til, hvad vi har set for nylig fra regeringspartierne og Dansk Folkeparti.

Men det er altså det ene argument imod, at man synes, at det skal løses lokalt, vel vidende at i en situation, hvor kommunernes økonomi strammer voldsomt til, er det jo ikke det her, der er på dagsordenen rundt omkring. Det er den situation, at man skærer på dagtilbuddene.

Det andet argument har været, at det her er forældrenes ansvar, og at man fratager forældrene en voldsom bid af deres ansvar, hvis man vedtager sådan et forslag her. Jeg kan virkelig ikke forstå argumentet. Jeg kan virkelig ikke forstå det argument, at forældrenes ansvarsudøvelse udmøntes specielt, når de sådan lidt stresset klasker madpakker sammen kvart over syv om morgenen de fem dage om ugen. Jeg kan simpelt hen ikke forstå det.

Når voksne spiser i kantiner og ikke smører madpakker til hinanden, er det så et udtryk for,

at ansvaret sådan er i opløsning i vores samfund? For hundrede år siden var der langt flere tilfælde, hvor de voksne smurte mad til hinanden. Undskyld mig, det er det rene skinbarlige vrøvl.

Det her har ikke noget som helst med ansvar at gøre. Det har at gøre med, at samfundet har rykket sig for de voksne. Vi spiser, som det er blevet sagt, i kantiner, hvor vi får dejlig mad. Jeg tror ikke, at der er nogen folketingsmedlemmer, der selv smører deres madpakker og tager den med. Der er ingen folk, der er på en arbejdsplads, hvor de har mulighed for at få mad, som selv smører deres madpakker.

Hvis man siger pro et contra, så synes jeg klart, at de fleste ting taler for.

Så skal jeg kommentere enkelte af ordførerne.

Hr. Jan Kristensen, Venstres ordfører, var meget optaget af vores optagethed af økologisk afsætning. Jeg har lige slået op i beslutningsforslaget, og jeg kan se, at det er de sidste tre linjer af bemærkningerne, som hr. Jan Kristensen specielt har været optaget af. Jeg synes, at hr. Jan Kristensen også i sin argumentation skal orientere sig lidt bredere om hele forslaget, hvor hele vægten jo ligger på børns sundhed og på børns evne til indlæring. Det er så det, man i banko kalder en sidegevinst, at vi får en bedre afsætning af de økologiske varer, som vi i øvrigt støtter.

Kl. 14.45

Jeg skal sige tak til fru Sandy Brinck for støtten. Jeg synes, fru Sandy Brinck sagde det så godt, at jeg ikke kan sige det bedre, og derfor vil jeg gerne have lov at citere:

»Det er forældrenes ansvar med børn, men når vi ser nogle fejludviklinger som i øjeblikket, så er det et samfundsanliggende, vi er nødt til at være optaget af.«

Det syntes jeg var en meget smuk formulering. Fru Sandy Brinck var også inde på den sociale slagside, madordninger med betaling har, og også inde på, at regeringen jo som en af sine første ting fjernede den madpulje, vi fik ind i et af de sidste finanslovforlig, vi lavede med den tidligere regering.

Fru Pia Kristensen fra Dansk Folkeparti var enig i intentionerne, enig i de problemstillinger, vi havde nævnt, men uenig i, at det skulle være gratis, og mente, at det skulle være et lokalt anliggende.

Fru Charlotte Dyremose fik sig hevet helt op på den høje hest – jeg håber, hun er kommet ned igen – med at det her skulle være et eksempel på